

v objektivu dosje SCT in Ivan Zidar

Vzpon in padec tranzicijskega imperija

»Veste kaj, mater SCT bomo rešili, to mi lahko verjamete.«

Bilo je nekega popoldneva v lanskem oktobru, ko se je prvič resneje začelo govoriti o prisilni poravnavi SCT. V sejni sobi v tretjem nadstropju stavbe na Slovenski cesti, kamor so obiskovalci v najboljših časih lahko prišli le mimo dveh varnostnikov in detektorja kovin, je odmevalo od udarca pesti po mizi.

Primož Cirman

N

a obrazu Ivana Zidarja, rahlo zagorelem, kot da se je ravnokar vrnil z enega od gradbišč, ni bilo prostora za strah ali neodločnost, le za jezo. Pogled in prst je usmeril v novinarjevo beležko. »Vidite,

da sem imel prav, ko sem trdil, da se Markovca ne da zgraditi za 60 milijonov evrov? Napišite, da sem to vseskozi govoril! Mater bomo rešili, druga zgodba pa so hčere. A vi veste, da smo na četrtini lanske realizacije?«

Kljub črnim oblakom, ki so se zgrinjali nad SCT, se je še lansko jesen zdelo, da ima dolgoletni absolutni vladar slovenskega gradbeništva v ognju več želez, ki naj bi SCT prihranila usodo nekaterih nekdanjih konkurentov na čelu z Ve-

gradom in Cestnim podjetjem Maribor (CPM). Potem ko je SCT po dolgotrajnem boju izpadel iz 65 milijonov evrov vrednega projekta modernizacije proge Divača–Koper, Dars pa je dela v predoru pod Markovcem, zadnjem večjem poslu na domačem avtocestnem omrežju, oddal CPM, se je Zidar usmeril tja, kjer je v osemdesetih letih prejšnjega stoletja že bil – v arabski svet, natančneje v Libijo.

Stisk rok z Moamerjem Gadafigem mu je prinesel 332 milijonov evrov vredno pogodbo o gradnji avtocestne vpadnice v libijsko mesto Bengazi. Še pomembneje je, da so bili Libijci SCT, ki so mu ob »suši« po koncu domačega avtocestnega programa začela zapadati še posojila, pripravljene nakazati celo 60 milijonov evrov predujma. S tem denarjem bi SCT lahko poravnal skoraj polovico dolgov do podizvajalcev in dobaviteljev ter v celoti poplačal kratkoročna posojila pri bankah.

»Iz SCT bom odšel z nogami naprej«

Zdelo se je, da se je »staremu mačku« spet uspelo rešiti – kot že nešteto krat, odkar je leta 1974 postal direktor podjetja Slovenija ceste, ki se je kasneje skupaj z več drugimi gradbinci združilo v SCT. Navsezadnje je v začetku devetdesetih let kot direktor SCT preživel izgubo jugoslovanskega in neuvrščene trga ter gospodarsko krizo v Sloveniji, kmalu zatem zmagal v bitki z Marjanom Podobnikom, ki je želel olastninjeni SCT vrniti pod okrilje Slovenske razvojne družbe (SRD), in v začetku zadnjega desetletja brez praske izšel še iz »afere disketa«.

Verjetno ni naključje, da je novica o vrnitvi SCT v Libijo, tokrat brez posredovanja Tita ali generalštaba Jugoslovanske ljudske armade, ki ga je Zidar nekoč označil za »glavnega komercialista SCT«, prišla v javnost prav med sejmom gradbeništva v Gornji Radgoni. Zidar je sijal od zadovoljstva. Na vprašanja o krizi je odgovarjal z enostavnim, a (zanj) logičnim odgovorom: »Naj nam dajo za delat, pa ne bomo imeli težav!«

A kmalu zatem se mu je zataknilo, kjer je to najmanj pričakoval – pri državnih bankah. Z njimi se je Zidar vedno dobro razumel. Zagotovo temu ni škodovalo dejstvo, da je več let v upravi državne NLB sedel Alojz Jamnik, brat Janeza Jamnika, ki je bil ob Aleksandru Mezetu eden od dveh Zidarjev namestnikov. Tudi nadzorni svet SCT je vodil bankir, natančneje Boris Zakrajšek, prvi mož frankfurtske LHB, ki se je domala vso tranzicijo omenjala kot eden ključnih Zidarjevih financierjev.

Toda časi so se očitno spremenili – tudi za Zidarja. Če so bankirji v dobrih časih kljub strukturi financiranja, ki je temeljila skoraj izključno na zadolževanju, za SCT-jem dobesedno metali denar v obliki posojil in garancij, so že v drugi polovici zadnjega desetletja Zidarja začeli prepričevati, naj počasi izpreže iz vodstvenega sedla, upravljanje družbe prepusti nasledniku, ki bo uredil nepregledno poslovanje SCT, sam pa odide v zasluženi pokoj kot njegov večinski lastnik. A »očetu« največjega domačega gradbinca to ni padlo na pamet. »Iz SCT bom odšel z nogami naprej,« je znal večkrat povedati.

»SCT v prisilno poravnavo? To je laž!«

Tudi zato ni bilo preveliko presenečenje, da so banke Zidarju privile pipico in blokirale izdajo garancije za libijski posel. Več indicij je namreč kazalo na to, da je bil libijski posel daleč od dejanske realizacije in da bi Libijci garancije, ki bi jih banke dale Zidarju, prej ali slej unovčili. Četudi se Zidar po rdeči luči, ki so jo prižgale

banke, ni vdal, je že takrat postalo jasno, da se SCT ne bo mogel izogniti najmanj prisilni poravnavi, če ne celo stečajju.

Ko je javnost že izvedela za prve zgodbe obupanih delavcev in jeznih upnikov SCT, ki so poprej v podobnih situacijah zaradi Zidarjeve strahovlade v slovenskem gradbeništvu raje molčali, je prvi mož SCT pritiskal na vse mogoče politične kanale. Prek »starih sil« v vladajoči SD in domnevno tudi Draga Isajlovića, ki se ga v zadnjem letu omenja kot enega najaktivnejših »lobistov« pri iskanju rešitev za Zidarja, mu je uspelo ministra za finance Franca Križaniča prepričati, da je javno napovedal zakon, ki bi domačim gradbincem pri poslih v tujini pomagal z garancijami države oziroma njene SID banke, a je ta že na vladi padel v vodo. Čeprav je SCT v tem času dobil nekaj manjših poslov, je te v paničnem iskanju svežega denarja sklenil krepko pod stroškovno ceno.

Svojevrstna poslovno-finančna piramida, ki je temeljila na vedno novih poslih, s katerimi so se pokrivali dolgovi do podizvajalcev, dobaviteljev in bank, je ostala brez »vlagateljev«. Največji slovenski gradbeni sistem se je začel podirati, z njim pa tudi mit o nepremagljivem Zidarju. Pravnomočna pogojna obsodba bavarskega sodišča zaradi podkupovanja mu je otežila kandidiranje na razpisih, v Sloveniji pa je kljub procesnim ugovorom moral sesti na zatožno klopo v zadevi Čista lopata. Zaradi dolgov do lokalnih podizvajalcev in zaprtih vrat, na katere je po novem naletel pri bankah, je izgubil posle na sarajevski obvoznici in mostu čez Savo v Beogradu.

»To je laž,« je sredi novembra odgovoril na vprašanje, ali načrtuje prisilno poravnavo, in dodal: »SCT je vedno na udaru, to je izpeta pesem, preverite raje kakšno drugo podjetje.« Čeprav so medije decembra preplavile novice o domnevno rešilnem, več kot milijardo evrov vrednem poslu, ki naj bi ga SCT dobil v Rusiji, tja nikoli ni poslal gradbenih strojev. Tik pred koncem leta je SCT na sodišče vložil predlog za prisilno poravnavo in v bilancah razkril, da podizvajalcem in dobaviteljem samo na ravni krovnega podjetja dolguje skoraj 150 milijonov evrov.

Cesta rešitve postala prva bojna linija

Na Ivana Zidarja je začelo »padati« z vseh strani in zdelo se je, da je njegov manevrski prostor manjši od prostornine komore s kisikom, ki naj bi jo imel v zadnjih letih v pisarni. Mali delničarji so na sodišču dokazovali, da jim je pri iztisu iz zdaj že ugasle družbe Delfi, prek katere so menedžerji lastninili SCT, ponudil trikrat premajhno odprav-

nino. Skupina državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala je zoper Zidarja vložila obtožnico zaradi suma davčne goljufije pri poslovanju s fiktivnimi podjetji v tujini.

Njegovo ime se je začelo pojavljati tudi v povezavi z afero Hypo in domnevno spornimi posli prek te banke, upniki pa so na sodišča začeli vlagati odredbe, s katerimi so Zidarju prepovedali razpolagati s premoženjem. Izkazalo se je še, da je bil Zidar v letu 2009 s skoraj 800.000 evri prihodkov najbolje plačani slovenski menedžer. Za nameček pa je v začetku letošnjega leta »arabska pomlad« zajela tudi Libijo. V več kot ironični igri zgodovine se je frontna črta med uporniki z vzhoda države in Gadafijevo vojsko izrisala prav na vpadnici v Bengazi, ki naj bi jo na novo zgradil SCT.

Kar bi po zdravi logiki in vseh pravilih moral biti Zidarjev konec, je bil dejansko nov začetek. Izkazalo se je, da je imel že v mesecih pred »prisilko« pripravljen rezervni načrt za postavitev temeljev novega SCT, v katerega bi prenesel zdravi del premoženja iz potaplajoče se družbe. Ključno vlogo v operaciji »novi SCT« je namenil podjetju SCT Holding, ki ima v lasti večino delnic SCT, sam Zidar pa ima v njem 76-odstotni delež. Tako je na SCT Holding, v katerem je 24 odstotkov lastništva prepustil Mezetu in Jamniku, najprej prenesel nemško podjetje ISC München, ki je bilo prej v izključni lasti SCT.

Odgovor na vprašanje, zakaj se je Zidarju mudilo z »umikom« omenjenega podjetja iz sistema SCT, se skriva v vlogi, ki jo je to v zadnjih dveh desetletjih imelo v finančnih tokovih med LHB, SCT in tretjimi osebami. V primeru morebitnega stečaja SCT bi namreč skoraj zagotovo padel v stečaj tudi ISC, kar bi vrata v podjetje odprlo upravitelju, ki bi se lahko lotil pregleda morebitnih spornih poslov in z njimi povezanih skrivnosti slovenske tranzicije.

Spomniti velja, da se je podjetje iz Münchna, ki svojih bilanc javno ne objavlja, povezovalo tudi z orožarskimi zgodbami. Leta 1992 je od ministrstva za obrambo prejelo skoraj dva milijona takratnih mark za gradnjo ceste do Kočevske Reke. Ministrstvo naj bi jih tja nakazalo po nalogu poveljnika specialne brigade Moris Toneta Krkoviča. Pri tem so kriminalisti sumili, da je šlo pri omenjenem poslu za pranje denarja, ki naj bi izviral iz nezakonite trgovine z orožjem, kar potrjujejo tudi dokumenti, ki smo jih pred kratkim objavili na Dnevnikovi spletni strani.

»Prisilka« kot kriminalka

Čeprav je prenos nemškega podjetja iz SCT v

Zidarjeve roke pomenil veliko potencialno oškodovanje upnikov, saj SCT jamči kar za 8,8 milijona evrov posojil, ki jih je ISC najel pri LHB, vsaj javno ni zmotil nikogar, še najmanj pa bank. Te kljub 160-milijonski izpostavljenosti do SCT v obliki garancij celo v večjem delu prisilne poravnave niso pokazale pretiranega interesa za prevzem oblasti v podjetju in morebitno sanacijo njegovega zdravega dela. Ravno nasprotno, vaje so prepustile prisilni upraviteljki Mariji Magdalenini Šantli, nekoč zaposleni na Srd. Pasivnost bank je odprla pot Zidarju za nove sporne posle. Konec novembra je tako prek SCT Holdinga ustanovil novo podjetje SCT Investicije in nanj le nekaj dni zatem prenesel Tovarno kovinske opreme (TKO) iz Murske Sobote, sicer eno od finančno bolj zdravih hčerinskih družb SCT.

Uradno je kupec za podjetje, ki ima 3,3 milijona evrov kapitala, več kot 10 milijonov evrov sredstev in vsa leta posluje z dobičkom, odštel 2,45 milijona evrov, a podrobni vpogled v pogodbe razkriva, da so Zidarjeve SCT Investicije dejansko odštele le 1,44 milijona evrov. Za plačilo preostalega dela kupnine so namreč najele posojilo, in to kar pri samem prodajalcu, podjetju SCT Naložbe, ki je del sistema SCT. Tega morajo v SCT Investicijah vrniti do leta 2018, ko bo posojilodajalec, podjetje SCT Naložbe, že več let počivalo na smetišču zgodovine, zato jim ga ne bo treba vrniti.

Tudi sicer kronologija dogajanja v prisilni poravnavi SCT spominja na komaj verjetno kriminalko. Medtem ko so upniki v načrtu za prisilno poravnavo brali napovedi o tržnih potencialih na 300 milijonov evrov vrednih železniških projektih v letošnjem letu, je Zidarjev SCT Holding z avstrijskim Porrom že ustanovil skupno družbo, ki naj bi se v prihodnosti prijavljala prav na železniške razpise. Nato je v zgodbo vstopil prvi od »čudežnih« rešiteljev: hrvaško podjetje EMS Holding, ki je v lasti nemškega poslovneža turškega rodu, sicer nekdanjega domnevnega trgovca z radioaktivnimi materiali in agenta KGB, naj bi SCT nakazalo osem milijonov evrov za plače in zagon del, a se njegovi predstavniki nikoli niso odzvali vabilu upniškega odbora.

Ko so hčerinske družbe SCT ugašale druga za drugo in za sabo puščale stotine brezposelnih, je Zidar pripravljal načrte, ki bi mu omogočili »prijateljski prevzem« še najmanj dveh podjetij iz sistema: Tovarne asfalta Črnuče (TAČ) in SCT Stanovanjskega inženiringa. Prvi načrt je Zidar opustil, potem ko smo ga razkrili v Dnevniku. Z lastniškima deležema v obeh podjetjih je namreč želel dokapitalizirati novoustanovljeno podjetje

SCT Skupina, prek katerega bi peljal del poslov SCT. Seveda bi v SCT Skupini obdržal večinski, 50,3-odstotni delež, in to po zaslugi stvarnega vložka v obliki paketa 40 odstotkov delnic SCT, ki ga je ovrednotil kar na 8,5 milijona evrov, čeprav je bilo podjetje že takrat v prisilni poravnavi.

V drugo Zidarju očitno bolje uspeva, vsaj pri tovarni asfalta, ki mu jo je namreč uspelo prodati za 3,3 milijona evrov kupnine. Ta je bila izplačana v delnicah Krke, za katerimi se je že čez nekaj dni izgubila sled, in pet milijonov evrov »kompenzacije« v obliki prevzema dolgov prodati Cestnemu podjetju Ljubljana (CPL). To igra ključno vlogo pri zadnjem (verjetno v dobesednem pomenu) poskusu reševanja SCT, pri čemer naj bi bilo nekakšen »vzvod«, v katerega bi prek nakupa lastniških deležev od menedžerjev vstopil dejanski rešitelj SCT.

Ugrabitev države

Ali je v ozadju res strateški partner iz tujine, ki ga zanimajo reference skoraj propadlega gradbenega velikana, ali pa gre – kot pravi urbana legenda – za Zidarjev morebitni poskus vračanja denarja, ki naj bi ga v desetletjih obvladovanja gradbeništva »prihranil« na tajnih računih v tujini, bo znano najkasneje v dveh tednih. Če namreč do 14. junija zaposleni v SCT ne bodo prejeli zaostalih plač in prispevkov, družbo po zakonodaji avtomatično čaka stečaj. Če bo skrivnostni vlagatelj denar vendarle nakazal, pa bo mogoče relativno hitro ugotoviti njegov izvor.

V zgodbi o Ivanu Zidarju sta dejansko pomembni le dve vprašanji. Prvo se ponuja samo po sebi: kako mu je uspelo na direktorskem položaju v SCT in enem od njegovih predhodnikov preživeti dve državi, pet valut, štiri predsednike izvršnih svetov in šest predsednikov vlad? Odgovor na to vprašanje je ključ do »matrice« slovenske države in družbe po osamosvojitvi. Zdi se namreč, da je (bila) prav zgodba z avtocestnim lobijem, »staro cestarijo«, najboljši približek ugrabitve države (*state capture*).

Ameriški avtor italijanskega rodu A. G. D. Maran je v predlani izdani knjigi o mafiji zapisal, da so njena podjetja cestne posle v južni Italiji dobivala s pomočjo notranjih informacij in kartelnega dogovarjanja. Oboje je skupaj z velikimi in malimi koalicijami, dodatki za več dela in prehitvanjem prostorskih načrtov zaznamovalo tudi največji infrastrukturni projekt v zgodovini samostojne Slovenije, ki se je s prvotno načrtovanih 1,8 milijarde evrov tudi zaradi nedovoljenih praks podražil na skoraj šest milijard evrov.

Zidar zagotovo ne bi mogel biti glavni pri »koritu« brez (tihega) soglasja političnih vrhov. »Vedno je igral na vse strani. Če je z Mezetom pokrival levi politični pol, je imel z Jamnikom na svoji strani Cerkev in finance,« nam je zaupal eden od njegovih nekdanjih sodelavcev, ki je želel ostati neimenovan. O njegovi »prepletenosti z vsemi«, ki jo je znal vedno izkoristiti sebi v prid, kroži več zgodb. Zanimiv je podatek, da je priznanji za gospodarstvenika leta in izjemne dosežke prejel leta 1978 in 27 let kasneje, leta 2005, torej leto dni za Binetom Kordežem.

Od »udbe« do Cerkve in nazaj

Četudi je v vrh »nomenklature« kot ljubljenc Ivana Mačka - Matije prilezel v drugi polovici »tridih« sedemdesetih let prejšnjega stoletja, so mu kmalu po osamosvojitvi iz roke jedli tudi visoki cerkveni dostojanstveniki. Pravočasno je zaslutil, da bodo imeli o delitvi avtocestnih milijard v Sloveniji glavno besedo ljudje iz krogov SKD in SLS. »Če sem edini v Sloveniji gradil cerkve, bom gradil tudi džamijo,« je dejal nekoč. Kot edini »rdeči direktor« je spletel osebne prijateljske vezi z nekdanjim metropolitom Francem Rodetom, kar mu je v času papeža Janeza Pavla II. odprlo vrata Vatikana, kamor je znal prinesiti darila iz zlata.

Čeprav se je na vse mogoče načine boril proti tuji konkurenci na slovenskih avtocestah, naj bi italijanskemu Grassetto, ki je želel tudi s pomočjo Rodeta izsiliti plačilo dodatnih del pri gradnji trojanskega predora, pomagal pri pritisku na Dars. Seveda z lastno računico, saj je imel sam vedno na zalogi kakšen aneks.

»Vsi so se menjali, samo jaz sem ostal 40 let, in mene so vsi režimi jahali,« je novembra lani povedal v državnem zboru na zaslišanju pred komisijo, ki preiskuje kartelne dogovore gradbincev. Zidarjev življenjepis je v resnici kratka zgodovina tranzicije in zrcalo družbe, v kateri so (bili) sistemi nadzora, regulacije in pravne države bržčas namenoma »odpovedani«, politična higiena pa je obtičala nekje med opekami. Le nekaj mesecev po tem, ko je leta 1999 preživel napad Marjana Podobnika iz SLS pri lastninjenju SCT, je na vrh Darsa pomagal spraviti člana te stranke in nekdanjega uslužbenca SCT Janeza Božiča, ki naj bi Zidarja še več let po tem naslavljaj kot »direktorja«.

Ko je leta 2000 Dars posel na Trojanah oddal Italijanom, je poslanska vprašanja in pobude, tudi v imenu »ustavnih pravic« SCT, na vlado naslavljaj Zmago Jelinčič, ki je dobro desetletje zatem potrdil, da mu je SCT »pomagal pri obnovi hiše«.

Eden večjih malih delničarjev je v procesu lastni-njenja postal poslanec LDS Tone Anderlič.

Če je Zidar v zadnjih izdihljajih vlade Antona Ropa, ki je odprl viadukt Črni Kal, prek CM Celja odkupil četrtinski delež države v SCT, je v relativnem smislu daleč največ poslov na Darsu dobil med vladavino Janeza Janše, ko je dokončal tudi menedžerski odkup SCT. Ko se je z Janšo konec leta 2007 zaradi še vedno ne povsem jasnih razlogov (spomnimo, kriminalisti so pri Zidarju iskali prepis SMS-sporočila na papirju z glavo kabineta predsednika vlade z domnevnimi navodili za nakazilo 1,8 milijona evrov iz Šentvida) zapletel v »vojno«, pa naj bi mu po nekaterih informacijah, ki niso bile nikoli uradno potrjene, leta 2008 »pomagal« z oblasti z domnevnim financiranjem Krščanske demokratske stranke. Ta je nato odnesla dragocene glasove Novi Sloveniji, »naravni« koalicijski partnerici SDS.

Četudi se je 73-letni Zidar zdaj vrnil k »izhodišču«, zanj naj bi namreč v vsej množici vplivnežev in odvetnikov lobiral Janez Zemljarič, nekdanji predsednik izvršnega sveta, ki je bil v prvih letih Zidarjevega vodenja Slovenije cest na čelu Službe državne varnosti (SDV), se zdi skoraj neverjetno, da bi mu po vseh aferah in sodnih procesih uspelo najti še kakšno »politično« karto.

»Uspevalo mu je, ker je vedno znal, kot je sam govoril, ljudi 'privezati',« pove drug sogovornik. Ne le po zaslugi obsežnega arhiva v prostorih SCT. Gradbeništvo je z vplivom, ki ga je imel na politike, obvladoval navzven, prek zemonskega kartela, ki ga zdaj preiskuje urad za varstvo konkurence, pa očitno tudi navznoter. »Sešli smo se po gradbinsko, kaj spili, tolkli drug po drugem. Da ne rečem, da so leteli kozarci. Cel vzhod, sever, jug ni bila nobena gostilna prikrajšana,« je dejal na zaslišanju v državnem zboru.

Ko »oče treh črk« spodi sinove

Na plačilni listi SCT naj bi bilo več deset ljudi, ki jih tam nihče nikoli ni videl v službi. Zaslužne sodelavce naj bi izplačeval celo z gotovino, ljudem v stiski ali njihovim sorodnikom pa ponujal službe. Tako ne preseneča, da je zavetje v SCT našlo več kadrov, ki jih je Zidar poprej srečeval na vsaj uradno nasprotni strani. V SCT sta tako še

vedno zaposlena Metod Di Batista, nekdanji dolgoletni direktor DDC, Darsovega »dvornega« inženirja, ki je med drugim odločal o aneksih izvajalcev, in Igor Umek, ki je ministrstvo za promet vodil v času, ko je bil rojen nacionalni avtocestni program.

Drugo enako pomembno vprašanje v Zidarjevi zgodbi je, zakaj se mu je tokrat, potem ko je preživel krčenje SCT po razpadu Jugoslavije (z 11.000 na okoli 3000 zaposlenih v skupini) in večmilijonske izgube v letih 2001 in 2002, očitno vendarle dokončno zalomilo. Naši sogovorniki menijo, da se je SCT-jev imperij začel podirati že leta 2007, ko se je Zidar odločil »privatizirati« menedžerski odkup družbe. Iz lastništva je spodil vse vodilne z izjemo Mezeta in Jamnika, s čimer naj bi si ustvaril sovražnike in izgubil oporo v podjetju. »Oče treh črk« (SCT), kot so v utemeljitvi nagrade leta 2005 zapisali na GZS, je z doma spodil »sinove«. Obenem so se začeli opogumljati tudi drugi domači gradbinci. Prav spor s prvim možem ajdovskega Primorja Dušanom Črnigujem, s katerim sta po besedah iz slavnega dopisa, ki ga je zasegel urad za varstvo konkurence, »skupaj gradila avtocestni križ«, je močno zaznamoval domače gradbeništvo in pomenil začetek njegove »decentralizacije«.

»V letih 2006 in 2007 je pridobil na voljo dovolj poslov za dve ali celo tri leta naprej. Če bi se takrat umaknil, bi odšel kot heroj,« nam je dejal eden od poznavalcev. Še leta 2008 je SCT na ravni krovne družbe, resda že ob 86-odstotni zadolženosti, ustvaril rekordnih 534 milijonov evrov prihodkov, Ivan Zidar pa je bil na lestvici revije Manager uvrščen na 19. mesto. Dve leti kasneje so skupni prihodki komaj presegle 240 milijonov evrov.

»Po 40 letih sta sem izpadel, kot da sem ne vem kaj. Delal sem kot dober gospodar, v dobrobit Slovenije. Jaz sem pravi in plavi Slovenec. Zdaj pa se moram tukaj zagovarjati kot kakšen mulec,« je Zidar novembra dejal v državnem zboru. Dobrih sedem mesecev kasneje ob vseh sodnih in kazenskih postopkih odšteva dneve, ko bo moral dokončno oditi iz lastništva skoraj potopljene matere SCT. Tranzicija bo očitno šla naprej brez svojega simbola.

Stran / Page: 4

Doseg / Reach: 52000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 3053 cm2

7 / 10

Kot edini »rdeči direktor« je spletel osebne prijateljske vezi z nekdanjim metropolitom Francem Rodetom, kar mu je v času papeža Janeza Pavla II. odprlo vrata Vatikana, kamor je znal prinesiti darila iz zlata.

Stran / Page: 4

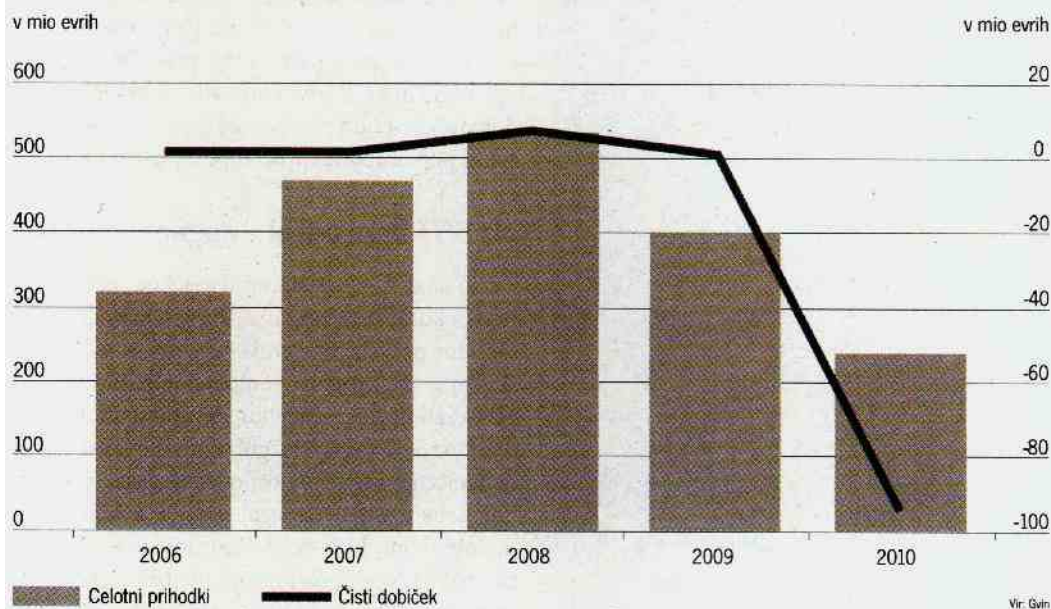
Doseg / Reach: 52000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 3053 cm²

8 / 10

Do leta 2010 je SCT izkazoval dobiček

V relativnem smislu je Zidar daleč največ poslov na Darsu dobil med vladavino Janeza Janše, ko je dokončal tudi menedžerski odkup SCT. Z Janšo se je konec leta 2007 zaradi še vedno ne povsem jasnih razlogov (spomnimo, kriminalisti so pri Zidarju iskali prepis

SMS-sporočila na papirju z glavo kabineta predsednika vlade z domnevnimi navodili za nakazilo 1,8 milijona evrov iz Šentvida) zapletel v »vojno«. Predor Šentvid (na fotografiji) je le eden od gradbenih projektov SCT.

Stran / Page: 4

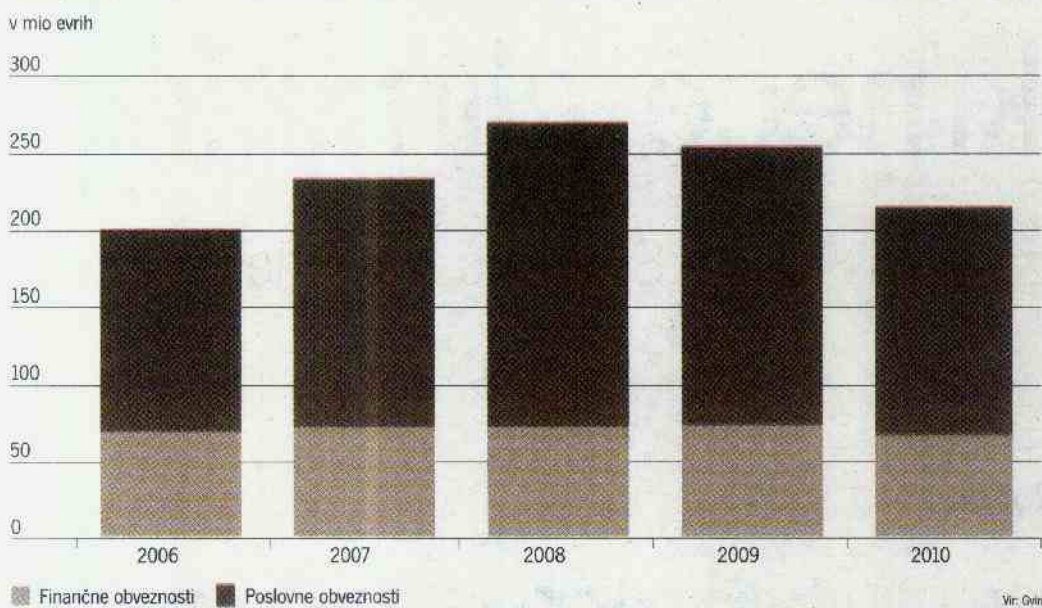
Doseg / Reach: 52000

Država / Country: SLOVENIA

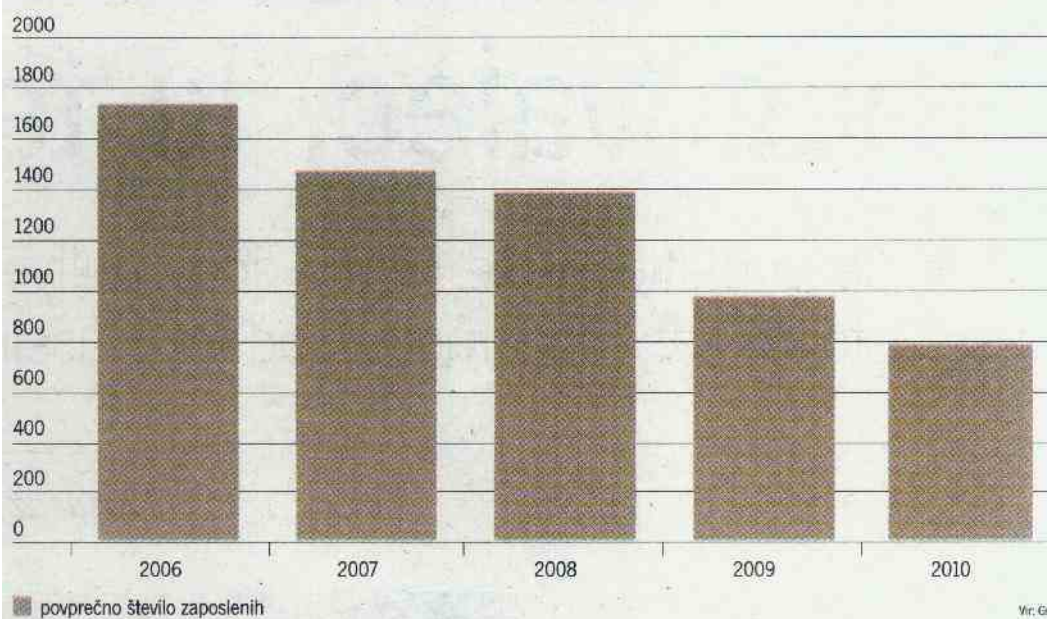
Površina prispevka / Size: 3053 cm²

9 / 10

Dolgovi do dobaviteljev in partnerjev so vrh dosegli leta 2008

Zadnja leta vse manj zaposlenih na matični družbi

Stran / Page: 4

Doseg / Reach: 52000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 3053 cm²

10 / 10

Zidarjevim poslom zagotovo ni škodovalo dejstvo, da je več let v upravi državne NLB sedel Alojz Jamnik, brat Janeza Jamnika.

fotografija **Matej Povše**

Zidar je v lastništvo SCT Holdinga pripustil le oba namestnika, poleg Jamnika še Aleksandra Mezeta (levo), s katerim je po lastnih besedah »pokrival« levi politični pol.